

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členiek senátu JUDr. Jany Henčekovej a JUDr. Soni Langovej v právnej veci žalobcu: **ŠL TANAP-u**, Tatranská Lomnica, *zastúpeného advokátom JUDr. D. M.*, proti žalovanej: **SIŽP – ÚI**, Bratislava, Karloveská č. 2, *zastúpenej advokátom Doc. JUDr. L. F.*, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 30. júla 2004, č. 3397001704/385-04-D,I, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 8. decembra 2006, č. k. 1 S 9/2005-63 v spojení s opravným uznesením zo dňa 18. júna 2007, č. k. 1 S 9/2005-114, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 8. decembra 2006, č. k. 1 S 9/2005-63 v spojení s opravným uznesením zo dňa 18. júna 2007, č. k. 1 S 9/2005-114 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie a potvrdené rozhodnutie Slovenskej inšpekcie životného prostredia – Inšpektorátu životného prostredia Košice zo dňa 26. apríla 2004, č. j. 1456/377-OIOPK/2004-St, č. i. 3397501504 o uložení pokuty vo výške 5000 Sk podľa § 90 ods. 1 písm. b/ zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o ochrane prírody a krajiny) za to, že na území Národnej prírodnej rezervácie Belianske Tatry, Národnej prírodnej rezervácie Javorová dolina, Národnej prírodnej rezervácie Bielovodská dolina, Prírodnej rezervácie Pavlová a Prírodnej rezervácie Bor, na území ktorých platí piaty stupeň ochrany, nachádzajúcich sa na území Tatranského národného parku, pri spracovávaní podkôrnikovej kalamity aplikovali chemické látky v mesiaci júl 2003, teda za proti-

právne konanie, ktorého sa dopustili tým, že vykonávali činnosť, zakázanú podľa § 16 ods. 1 písm. a/ v znení § 15 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane prírody a krajiny. Žalobca navrhol rozhodnutia oboch stupňov, vydané v správnom konaní, zrušiť a vec vrátiť žalovanej na ďalšie konanie. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že rozhodnutie žalovanej je v súlade so zákonom a preto krajský súd podanú žalobu zamietol.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok, žalobe vyhovel a napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie. V odvolaní podrobne zopakoval skutkový stav v danej veci a popísal pôsobenie Lesoochranárskeho zoskupenia VLK, ktoré podalo na Slovenskú inšpekciu životného prostredia, inšpektorát životného prostredia Košice oznámenie, že žalobca vykonal predmetnú chemickú asanáciu nelegálne, bez povolenia Ministerstva životného prostredia SR, následkom čoho Slovenská inšpekcia životného prostredia, inšpektorát životného prostredia Košice uložila v súlade s týmto podnetom žalobcovi pokutu vo výške 5000 Sk. K zamietajúcemu rozsudku krajského súdu uviedol, že predmetná chemická asanácia mala za cieľ odstrániť bezprostredné ohrozenie lesného majetku štátu, preto spadala pod režim § 29 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane prírody a krajiny a teda zákaz jej vykonania neplatil, čo potvrdzujú dôkazy, nachádzajúce sa v spise, na ktoré poukazoval tak v žalobe ako aj v celom administratívnom konaní (ktoré na strane 7 odvolania špecifikoval). Namietal, že neobstojí názor krajského súdu, že žiadosť o výnimku mal žalobca podať včas či skôr, lebo podľa zákona vôbec nepotreboval podávať žiadosť o výnimku a Ministerstvo životného prostredia SR ako kompetentný orgán nemalo o ním podanej žiadosti konať. Pritom podanie žiadosti o výnimku nezáviselo iba od žalobcu, ale bola podmienená odborným stanoviskom komisie. Ďalej uviedol, že v žalobe boli uvedené rozhodujúce skutočnosti. Námietky, uvedené vo vyjadrení žalobcu k vyjadreniu žalovanej k žalobe boli len reakciou na vyjadrenie žalovanej, čím žalobca nerozšíril „rozhodujúce skutočnosti“, ktoré už boli uvedené skutkovo aj dôkazne v žalobe a neboli rozšírením dôvodov žaloby. V závere odvolania uviedol, že rozhodnutie žalovaného je nezákonné preto, lebo pokuta bola uložená za vykonanie chemickej asanácie v piatom stupni ochrany bez právoplatného rozhodnutia o výnimke, hoci vykonanie tejto asanácie spadalo pod režim ustanovenia § 19 ods. 1 písm. d/, ods. 2 zákona o ochrane prírody a krajiny, preto zákaz na jej vykonanie neplatil a na jej vykonanie nebola potrebná výnimka; preto sa žalobca vykonaním asanácie bez výnimky nedopustil správneho deliktu podľa § 90 ods. 1 písm. b/ zákona o ochrane prírody a krajiny a preto rozhodnutie žalovaného odporuje ustanoveniu § 29 ods. 1 písm. d/ a ustanoveniu § 90 ods. 1 písm. b/ zákona o ochrane prírody a krajiny.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. K veci uviedla, že krajský súd sa s námietkami žaloby dôsledne vypořiadal a že všetky argumenty žalobcu, uvedené v odvolaní, boli prejednané či už v rámci správneho konania alebo v rámci preskúmania rozhodnutia krajským súdom. Zdôraznila, že v danej veci bolo potrebné udelenie výnimky na aplikáciu chemickej látky v piatom stupni ochrany, o ktorú síce žalobca požiadal, ale súčasne konal pred udelením výnimky. Poukázala aj na to, že sám žalobca uznal,

že sa formálno-právne dopustil protiprávneho konania, pretože aplikoval chemickú látku v čase, keď o jeho žiadosti o výnimku ešte nebolo rozhodnuté. Uviedla tiež, že pri ukladaní pokuty bolo prihliadnuté k charakteru protiprávneho konania žalobcu, čo sa odrazilo vo výške uloženej pokuty, keď pri hornej hranici pokuty 300 000 Sk bola uložená pokuta vo výške 5000 Sk.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 v spojení s § 246c OSP v neprítomnosti žalobcu, ktorý neúčast' na odvolacom pojednávaní písomne ospravedlnil a súhlasil, aby súd konal a rozhodol v jeho neprítomnosti. Dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodol na odvolacom pojednávaní podľa § 250ja ods. 3 OSP dňa 19. februára 2008 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

Z obsahu predložených spisov zistil, že predmetom súdneho preskúvacieho konania je preskúvanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej, ktorým bolo zamietnuté odvolanie a potvrdené prvostupňové rozhodnutie o uložení pokuty vo výške 5000 Sk podľa § 90 ods. 1 písm. b/ zákona o ochrane prírody a krajiny za to, že na území prírodných rezervácií, na území ktorých platí piaty stupeň ochrany, pri spracovávaní podkôrníkovej kalamity aplikovali chemické látky v mesiaci júl 2003, teda za protiprávne konanie, ktorého sa dopustili tým, že vykonávali činnosť, zakázanú podľa § 16 ods. 1 písm. a/ v znení § 15 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane prírody a krajiny. Vydaniu rozhodnutia o uložení pokuty predchádzali zistenia, že žalobca v porastoch, ktoré boli v zime 2002/2003 postihnuté vetrovou kalamitou a v roku 2003 na vývraty naletel podkôrny hmyz, aplikoval ručnými postrekovačmi chemické látky od 2.7. do 21.7.2003 po tom, čo sa na základe požiadavky žalobcu uskutočnila dňa 2.7.2003 komisionálna ohliadka lesných porastov. Komisia sa dohodla prijať ako ochranné opatrenie na zamedzenie nekontrolovaného šírenia podkôrneho hmyzu chemickú asanáciu drevnej hmoty a žalobca následne požiadaval dňa 3.7.2003 o výnimku na chemickú asanáciu v piatom stupni ochrany, ktorú výnimku aj dostal rozhodnutím Ministerstva životného prostredia SR zo dňa 18.8.2003, za dodržania podmienok, uvedených v rozhodnutí, s platnosťou do 31.10.2003. Z uvedeného vyplýva, že žalobca vykonal chemickú asanáciu skôr, ako Ministerstvo životného prostredia rozhodlo o výnimke, o ktorú žalobca požiadaval. V čase vykonávania chemickej asanácie (od 2.7.2003 do 21.7.2003) nebolo o udelení výnimky zo zakázaných činností právoplatne rozhodnuté. V konečnom dôsledku nedošlo k udeleniu výnimky, pretože Lesoochranárske zoskupenie VLK podalo rozklad proti rozhodnutiu Ministerstva životného prostredia SR zo dňa 18.8.2003 s námietkou, že postrek už bol vykonaný, následkom čoho bola výnimka zrušená a prvostupňovému správne orgánu bolo uložené skúmať, či neodpadol dôvod konania.

Správny a v súlade so zákonom bol preto postup Slovenskej inšpekcie životného prostredia, Inšpektorátu životného prostredia Košice, ktorá po prešetrení oznámenia Lesoochranárskeho zoskupenia VLK o nelegálnom použití chemikálií na území národných prírodných rezervácií dospela k záveru, že žalobca porušil zákon, keď aplikoval chemické látky v piatom stupni ochrany pred udelením výnimky.

Pokiaľ žalobca tvrdil, že v danej veci nepotreboval uvedenú výnimku, lebo chemická asanácia mala za cieľ odstrániť bezprostredné ohrozenie lesného majetku štátu a preto spadala pod režim § 29 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane prírody a krajiny, podľa ktorého zákaz činnosti v druhom až štvrtom stupni (podľa odseku 2 aj v piatom stupni) ochrany neplatí, ak ide o bezprostredné ohrozenie života alebo zdravia človeka, majetku alebo bezpečnosti Slovenskej republiky cudzou mocou a o vykonávanie úloh Horskou záchrannou službou podľa osobitného zákona, je potrebné uviesť, že tak správne orgány oboch stupňov ako aj správne súdy oboch stupňov posudzovali danú vec podľa skutkového stavu, ktorý nebol sporný – aplikácia chemických látok pred tým, ako bola na uvedenú činnosť povolená výnimka. Keby žalobca bol vykonal uvedenú činnosť bez žiadosti o výnimku, bol by posudzovaný uvedený iný skutkový stav.

Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom žalovaného správneho orgánu, že žalobca aplikoval chemické látky na území s piatym stupňom ochrany bez udelenej výnimky orgánu ochrany prírody, o udelenie ktorej predtým požiadal, teda vykonával činnosť zakázanú v zmysle § 16 ods. 1 písm. a/ v znení § 15 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane prírody a krajiny.

Keď teda krajský súd dospel k právnomu záveru, totožnému so záverom správnych orgánov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd z dôvodov, uvedených vyššie, za správny.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 OSP ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanej nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 19. februára 2008

JUDr. Elena Kováčová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová